

Aardbeving Bali en Lombok

Aardbeving Bali en Lombok

Henk Bus

Zes jaar Indonesië

Deel 1: Zes jaar Bali

Deel 2: Lovina

Deel 3: Aardbeving Bali en Lombok

Colofon

Titel Boek: **Aardbeving Bali en Lombok**

Copyright@Henk Bus

www.mytravel-indonesia.com

Auteur: Henk Bus

Foto's: Henk Bus

www.mytravel-indonesia.com

Eerste druk, mei 2019

Omslagfoto: Henk Bus

Opmaak: Henk Bus

ISBN: 9789402137682

Drukker: Brave New Books

Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd, gefotografeerd, op microfilm gezet, vermenigvuldigd in welke vorm dan ook, inclusief gebruik op internet, cd, dvd, cd-rom enzovoort, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Inhoud

1. Het Begin

- ❖ De aardbeving
- ❖ De tweede dag na de aardbeving

2. Lombok en de aardbeving

- ❖ Het vertrek naar Lombok
- ❖ De weg naar Lombok
- ❖ Stilte....
- ❖ De tweede dag in het Noorden
- ❖ Weet een dag
- ❖ De weg naar Senaru
- ❖ Hulpgoederen Senaru
- ❖ Dopang en omgeving
- ❖ Senggigi – Tetebatu – Mentigi Malaka – Senggigi
- ❖ Na acht dagen

3. Weer terug op Lombok

- ❖ Sponsering voor Lombok
- ❖ Weer terug op Lombok
- ❖ De eerste dag Senaru
- ❖ Senaru tweede dag
- ❖ Senaru derde dag
- ❖ Senaru en de zondag
- ❖ Senaru en materialen inkopen
- ❖ Senaru en de rit naar Tetebatu
- ❖ Van Tetebatu naar Sembulan

4. Met SPI naar Lombok

- ❖ Lombok de eerste dag met SPI
- ❖ Senggigi RT4 - Dusun Karang Bucu - Dusun Pedek Anyar - Senggigi
- ❖ Sembulan en Sandongan
- ❖ Senaru en Desa Kebaloan Atas
- ❖ Harapan Baru
- ❖ Even pauze

5. Lombok Nu 2019

- ❖ De weg naar Senggigi
- ❖ De rit naar Gunung Sari – Dopang en Sigar Penjalin
- ❖ Van Senggigi naar Anyar via Malaka en Bangsal
- ❖ Senaru
- ❖ Tetebatu
- ❖ De weg terug naar Bali
- ❖ Niet vergeten....

Het Begin.....

Op 5 augustus 2018 worden Lombok en Bali opgeschrikt door de eerste aardbeving. Op Bali viel de schade aanzienlijk mee, maar op Lombok was dat heel anders. Er volgde meerdere bevingen en naschokken. De schade op Lombok werd steeds groter en in een korte tijd was heel veel waar jaren over gedaan was in eensklaps weg. Er was een gebrek aan alles. De hulpverlening kwam heel langzaam op gang. Acties door expats werden opgestart en hulp van buitenaf kwam. Veel moesten de mensen alleen en zonder hulp doen. Na verloop van tijd verslaptte bij iedereen de aandacht en werd Lombok toch wel een beetje vergeten, ook omdat op Sulawesi een nog grotere ramp had plaats gevonden. Een aantal keren ben ik in die periode naar Lombok geweest en dagelijks een verslag bijgehouden. Nu, in 2019 ben ik terug geweest naar kennissen om te kijken hoe de situatie er nu is. En ook die bevindingen heb ik dagelijks bijgehouden.

Maart 2019

De Aardbeving

Sommigen zullen wel gedacht hebben, oeps geen foto's meer van Lovina Beach. Nee ik ben niet weg, ben er nog een ook iedere dag aan het strand geweest. De laatste twee dagen met vrienden uit Denpasar. Gister waren we naar Gili Putih geweest een prachtige dag die om 18.45 uur overschaduwd werd. Buiten zittend en nagenietend met een biertje van de hele dag. Ik voelde het en gaf een gil: "earthquake".

Het hele huis ging van links naar rechts. De poort en de overkapping zwiepte heen en weer en kraakte aan alle kanten. Ik hoorde de paniek bij mijn burens en rende naar hun toe. Gelukkig was alles oké met hun. Het heeft meer dan 1 minuut geduurd. Het voelde heftig en het was ook heftig. Meteen de mensen die ik op Bali ken en de mensen die ik op Lombok ken gevraagd hoe het met hun was. Alles was oké.

De avond kwam, het fake nieuws kwam. De stomme humor kwam. De naschokken voelde alsof je op een waterbed liep. De nacht zijn wij goed doorgekomen. In de ochtend hoorde en lazen we de verschrikkingen die de aardbeving had veroorzaakt. In Lombok Noord was het er slecht aan toe. Over Bali hoorde we niet veel...totdat Ketut Budi mij over een familielid verteld. Ik twijfel dan niet lang. Gekocht wat nodig was en op de motor ernaartoe. Een prachtige weg. Ongelofelijk wat mooi. Maar het einddoel zou een enorme indruk bij mij achterlaten. Ik ben nu eenmaal een zeer gevoelig mens en ik werd diep geraakt.

Wat ik vandaag gezien heb en de foto's die jullie nu zien is waarschijnlijk het topje van de ijsberg. De overheid heeft tenten beloofd maar niet wanneer. En voor de rest zijn deze mensen afhankelijk van hun zelf, familie en vrienden. Maar er moet ook gewerkt worden. Hoe? Wanneer? Waarmee?

Kijk ook naar de gezichten op de foto's. Zie toch, ondanks deze verschrikking, hun vrolijkheid, hun onbezorgdheid. Dit dwingt respect af.

Ik wil deze mensen die getroffen zijn door de aardbeving gaan helpen. Ik wil geen geld gaan geven. Ik wil de spil zijn tussen het verzorgen van alles. Ik wil inventariseren en zorgen dat materialen op de juiste plaats komen.

Ik heb daar jullie hulp bij nodig en ik hoop dat jullie met goede en tastbare ideeën komen. Er heeft morgen in ieder geval door iemand een gesprek met een bank plaats en dan hopen we daar iets meer over te weten. Zodra er hierover positief nieuws is plaats ik dat op mijn beide facebook pagina's en mijn website: www.mytravel-indonesia.com

Voor nu wil ik jullie alleen maar laten zien hoe erg het op sommigen plaatsen op Bali is. Ik hoop dat jullie mij hierover blijven volgen. Ik wil jullie ook vragen om dit zoveel mogelijk te delen.

6 augustus 2018

De tweede dag na de aardbeving.

Het is niet om paniek te zaaien, maar gewoon uit voorzorg dat mensen weten dat het nog niet voor bij is. Gister zijn er 4 naschokken geweest waarvan de zwaarste 5.6 was. Het gebeurde allemaal toen ik in bed lag en dan is het net alsof je op zee in een kleine schuit zit wat op en neer dobbert.

Vanmorgen na het ontbijt eerst eens bezig geweest om een matras te regelen voor één van de gezinnen waar ik gister was geweest. Samen met Ketut Budi. Ik blijf dan ver op de achtergrond want bij de eerste winkel zagen ze mij en reageerde ze meteen in hun hoofd van: “oh een ATM, we kunnen vragen wat we willen”. Als ik dan de prijs hoor dan kijk ik alleen maar eens zeer vuil en smerig vanachter mijn bril naar de verkoper en die weet hoe laat het is, pech en kans gemist om iets op een normale manier te verkopen.

Gister was ik in het gebied Pakisan en vandaag gingen we naar Alasangker. De weg daarnaartoe is ook weer een weg van ongekende schoonheid waar je de schoonheid en eenvoud van Bali nog kunt zien. Hier wordt nog gewoon gewerkt op het land of in de bouw. Toerisme is hier eigenlijk niet. Tijdens de weg ernaartoe kwamen we een merkwaardig gebouw tegen. Gestopt, foto's gemaakt en bij bewoners nagevraagd. Het bleek om Krishna te gaan, een nieuwe stroming binnen het Hindoeïsme. Deze afsplitsing wil op hun manier dichterbij hun god komen.

Enmaal aan gekomen in het dorp konden we daar ook op verschillende plaatsen de vernietigende kracht van de aardbeving zien. Het zijn voornamelijk de oude huizen die, misschien 30 of 40 jaar oud zijn, en nog op de oude manier gebouwd zijn. Er werd in die tijd nagenoeg niet met beton gewerkt. Nu worden er tussen de gemetselde muren op verschillende plaatsen betonnen kolommen geplaatst en boven op het metselwerk wordt een ringbalk van beton gelegd. Tevens wordt de fundering tegenwoordig van wapening voorzien.

De huizen die wij gezien hebben moeten allemaal helemaal afgebroken worden en opnieuw worden opgebouwd. Dat kan hier soms wel een heel jaar duren, omdat ze alles zelf doen. Beetje bij beetje, als er geld voor is.

Voor die periode dient de overheid voor opvang te zorgen. Hoe lang dat gaat duren weet niemand. Dat is de grootste onzekerheid wat deze mensen hebben. Op de plek waar wij waren was familie, burens en vrienden druk in de weer om af te breken wat afgebroken moest worden zodat verder instortingsgevaar werd voorkomen.

Ondanks alles zie je toch wel een lach, een vorm van vrolijkheid. Ondanks dat ze niks meer hebben krijgen we een flesje the bottel aangeboden en dan is het "silakan duduk". Er wordt een plaats schoongemaakt waar wij dan niet kunnen maar echt moeten gaan zitten. De andere plekken zijn niet schoon genoeg. De mensen in de bergen zijn heel anders. Er is meer samenhang, er is meer "natuurlijkheid". Hier wordt niet nagedacht of dat flesje the bottel nog iets gaat opleveren. Dat krijg je uit respect voor je aanwezigheid. De mensen zijn zo blij dat er iemand komt die naar hun verhaal wil luisteren.

Ik leer telkens opnieuw van de mensen die in de bergen wonen. Het maakt mij soms nietig als ik zie hoe zij met hun omstandigheid omgaan. Wij westerlingen zouden al lang met de protestborden naar het Malieveld gaan. Deze mensen schikken op een zeer bijzondere manier in hun "lot" en ik plaats het extra tussen aanhalingstekens.

In de streek waar Ketut Budi en ik samen geweest zijn zal het misschien om een twintigtal huizen gaan die volledig verwoest zijn en helemaal opnieuw opgebouwd moeten worden. Het is natuurlijk in een schril contrast met wat er in Lombok is gebeurd en nog gebeurt. Maar ieder leed staat helemaal op zichzelf en kan niet en mag niet afgewogen worden op de menselijke maat.

07 augustus 2018

Lombok
De
Aardbeving

Het vertrek naar Lombok

Het besluit is eindelijk genomen. Na veel heen en weer met mijn verstand en mijn gevoel, heeft de balans van beide het gewonnen. Eerlijkheidshalve moet ik ruitelijk bekennen dat de noodkreet van een kennis uit Lombok voor het laatste beetje zorgde.

Aanstaande vrijdag, morgen dus, ga ik naar Lombok en ook naar het rampgebied. In eerste instantie wilde ik geen geld maar nadat ik van verschillende mensen geld heb mogen ontvangen, wil ik toch kijken of andere bereid zijn om naar mijn bankrekening bij de BNI geld te doneren.

De eerste gelden zijn ook binnen waarbij iedereen geeft vanuit zijn hart, groot en klein.

Jeroen Franken (Eigenaar Spice Dive in Lovina) 5 miljoen rp.; Ita (eigenaar Toko Rejeki) 500.000 rp; Hans Tierolf 500.000 rp; Henk Bus 2 miljoen rp; Ketut Budi 100.000; Fons Bus 100,00 euro

Vandaag ben ik dan ook samen met Ketut Budi de apotheken en winkels met dekens afgelopen. Het was af en toe wel lachen. We hielden er in ieder geval de lol erin. Zoals het nu blijkt hebben wij het laatste beetje weg gekocht in Singaraja en omgeving. De dekens waren in de daarvoor aangewezen winkels de laatste. Wat mij opviel was dat de prijzen niet omhooggegaan waren en toen men hoorde dat het voor Lombok was kwam er meteen een glimlach.

De rest van de artikelen zullen we in overleg op Lombok kopen.

Vandaag was er weer een beving van 6.2 en Mataram in Lombok is het zwaarste getroffen. Het is en blijft voorzichtig zijn. Alleen moeten we niet met ons allen in paniek raken. Het klinkt misschien wat zwaar en overtrokken, maar wat gebeuren moet gebeurt toch en er is niemand die dat kan tegenhouden. Alleen maar zo goed mogelijk helpen waar het kan en nodig is.

Wat we nu gekocht hebben is het onderstaande en alle kleine beetjes helpen. Of je het nu in het groot doet of gewoon, zoals zo velen dat nu doen, op de motorscooter richting Lombok trekken.

Steriel wondverband, Betadine, Paracetamol, Entrostop of gelijkwaardig tegen diarree, vitamines en dekens.

Ik zal iedereen op de hoogte houden van de sponsorgelden en wat er mee gedaan wordt.

09 augustus 2018

De Weg naar Lombok

Gisteravond tot half twaalf gewerkt en voorbereid. Toen het bed opgezocht. De slaap kwam maar niet. Om half twee een kop thee. Daarna toch geslapen tot dat stomme alarm om 04.00 afging. Om half vijf kwam Ketut Budi om alles goed op de motorscooter vast te maken en om kwart over vijf het start schot: let's go.

Op veel plaatsen was het markt, schooljeugd. Moeder kip die met haar jonkies fladderend de weg overstak. Een huppelende hond. Vrachtauto's die als idioten met groot licht recht op me afkwamen en ja niet te vergeten de plaatselijke regen. Maar de reis verliep voorspoedig.

Mooi was de zon die opkwam en de warme stralen tegen de Mount Agung liet vallen. Het was alsof Agung een gouden kroon op had.

In de haven David Wilson ontmoet die voor dokter Gispy Ayu ook heel wat medicatie bij zich had. Het was geen toevallige ontmoeting maar de dag ervoor door ons beide gepland.

Op de ferry flink wat geslapen en potmie gegeten. Na ongeveer vier en een half uur arriveerde we in de haven van Lombok. Vandaaruit ben ik naar mijn organisatie gegaan en David de zijne.

De spullen die ik heb meegebracht werden overgedragen aan de organisatie Oxfam. De dame naast mij is Yani en wij praten ongeveer een half jaar met elkaar over haar werk.

Alles werd uitgepakt, geteld en genoteerd waar ik voor moest tekenen. Morgen worden de spullen officieel overgedragen in het Noorden. We gaan daar gezamenlijk naar toe.

Ik ben heel even in Senggigi geweest. Wilde wat eten. Slechts 1 restaurant open en nagenoeg alles was dicht. Heb geen toerist gezien. Dit duurt jaren voordat men hierover heen is. En nu ga ik onder de wol.....

Stilte.....

Vannacht lag ik al om zeven uur in de avond in bed. In het begin kon ik de slaap niet vatten. Een tijdje met Yany geappt over de dag van vandaag. Uiteindelijk ben ik toch begonnen met te ronken en heb heerlijk geslapen. Om zeven uur in de ochtend begon het alarm van zich te laten horen, nog even na tutten en dan hups eruit. Douchen, koffie en ontbijten. Mijn verhaal van gister op de website gezet, want gister was internet bagger.

We zouden om negen uur vertrekken en dat werd tien uur. Ik zou met de auto mee gaan en dat werd uiteindelijk samen met Yani op mijn motorscooter. Achteraf was ik daar heel erg blij om want na alle officiële handelingen, waar ik toch al een hekel aan heb, konden wij onze eigen gang gaan en op de motorscooter...ja de indrukken.....

Vertrokken vanuit het resort waar ik verblijf richting Senggigi. Voor Yani was het de eerste keer dat ze verder dan Senggigi kwam. Je ziet in Senggigi wat puin, ingestorte winkelpanden en als je Senggigi uit ben dan kom je de nieuwe in aanbouw zijn de hotels, tegen de berg aangebouwd en rijp voor de sloop.

Maar toen....toen kwamen we richting Noorden, de dorpjes die ik al heel vaak had gezien. De dorpjes waar ik weet van de jonge moeders, de hoge werkeloosheid, de armoede. Links en rechts van de weg, naar het hart van het dorpje. Weg, alles weg. Alsof alles gerecycled moet worden. In gestort, de wasmachine die het overleefd heeft, de vogel die nog zijn lied zingt, de tafel waar nog eten op staat. Als een dief kwam hij langs en sloeg hij toe. Jong en oud hij vroeg er niet naar. Hij nam wat hij wilde en gaf alleen maar puinhopen terug. Het enige dat overblijft is een uithangbord met de naam Butterfly.

Dat ging zo een hele tijd door. Links en rechts zag je hele kleine door de mensen zelf opgezette kampjes bestaande uit dekzeilen. Daar zaten ze dan bij elkaar, want meer kunnen ze op dit moment niet doen. Ze zijn beslist niet verslagen. Ons einddoel was het kamp Taman Sigar Penjalin. Een kamp met 5000 mannen, vrouwen en kinderen die gekomen zijn uit alle omliggende en verwoeste dorpjes. En niet iedereen heeft het geluk

dat hij of zij in een groot kamp kan verblijven. Sommigen wonen nog bij hun huisje, warung of winkeltje.

Eenmaal aangekomen werd ik voorgesteld aan iedereen en ben ik samen met Yani rond gaan lopen om de indrukken op ons in te laten werken. Het was voor haar ook de eerste keer. Overal werden we uitgenodigd om te komen zitten, water te drinken en te luisteren naar hun verhaal. Er is water en er is rijst maar niet voldoende voor iedereen. Sommigen eten de noedels uit een pakje. Medicijnen en verband is er gewoon niet voldoende. Er is een medisch team en zoals ik begrepen had, was doctor Gispy Ayu ook al geweest. De vrouwen verzorgen de planning en zoals ik het begrepen heb gaat dat prima. En laten we wel wezen er zullen met zo een organisatie altijd dingen niet lekker lopen. Maar ook daar heb ik van gezien dat men zich schikt in het lot.

Maar het leven gaat gewoon door. De dieren zijn meegenomen om te verzorgen. De kleren worden gewassen en hangen overal in de zon te drogen. Het zijn hun eigen tenten die ze met behulp van verschillende lokale organisatie hebben opgebouwd. Ook de organisatie is in handen van de lokale bevolking. De overheid zie je alleen maar in mooie pakken een fotootje maken en weg zijn ze.

Tijdens ons verblijven kwam er een groep met het verzoek om te mogen blijven, ze wisten anders niet waar ze naar toe moesten. Als je dan deze mensen bij hun kleine zwarte trucks ziet staan, dan gaat er toch wel wat door je heen. Na enig overleg mochten ze dan toch blijven.

Het vliegveld ligt vol met goederen maar ze kunnen niet gebracht worden omdat er te weinig trucks voor vervoer zijn. Sommigen dorpjes staan niet op de kaart en de wegen daarnaartoe zijn net zo breed als de band van een scooter. Vandaag kwamen we eerste 20 mega trucks tegen en ongelooflijk maar waar drie helikopters.

Wat de planning van morgen is er nog geen idee. Ik weet ook niet of mensen iets gedoneerd hebben, buiten de bedragen die ik al weet. Ook hier is het weekend en werken de banken niet. Het is dus wachten tot zeker dinsdag in verband met het tijdsverschil. 11 augustus 2018